

РЕШЕНИЕ

№ 4741

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 24.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7112** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. П. П. от [населено място] срещу заповед № 49238 от 06.06.2011 г., издадена от Д. Д. Д. на длъжност началник на група „АНД” при ОПП - Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 4 вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП на оспорвания е изето свидетелството за правоуправление поради неизпълнение на задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. А. считат, че оспорената заповед е незаконосъобразна и молят същата да бъде отменена от съда. Твърдят, че не са връчвани описаните в заповедта наказателни постановления на адресата на мярката, като и че не е уведомяван за намаляващия брой контролни точки. Поддържа се становище за изтекла погасителна давност на основание чл. 82 от ЗАНН. Иска се от съда да бъде отменен административния акт.

Ответната страна – началникът на група „АНД” при отдел „Пътна полиция” при СДВР, представлявана от юрк. Ч. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорения в настоящото производство административен акт – заповед № 49238 от 06.06.2011 г., издадена от началник на група „АНД” при отдел „ПП” – СДВР на С. П. П.

е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на свидетелството за правоуправление на МПС № [ЕИК], кат. В***М, издадено от ОПП – СДВР. За да издаде обжалваната заповед, административният орган е приел, че на основание чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-1959/2007 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС с влезли в сила описани в обстоятелствената част на административния акт пет броя наказателни постановления са отнети 52 контролни точки. Посочено е, че С. П. П. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за правоуправление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си по смисъла на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Видно от данните по делото на оспорващия са издадени следните наказателни постановления и същите са влезли в законна сила, както следва:

- с наказателно постановление № 74756 от 11.06.2008 г. г. се отнемат на жалбоподателя 16 бр. контролни точки; като основание за посочения бр. контролни точки са посочени чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 21, чл. 4, ал. 1, т. 23 от Наредбата;
- с наказателно постановление № 1272 от 19.01.2009 г. се отнемат от лицето 16 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1 т. 21 и чл. 4, ал. 1, т. 23 от Наредба № з 1959/2007 г.;;
- с наказателно постановление № 7960 от 30.01.2009 г. се отнемат от оспорващия 8 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 23 от Наредба № Из-1959/2007 г.;
- с наказателно постановление № 95804 от 19.08.2009 г. се отнемат от оспорващия 4 контролни точки на основание чл. 3, ал. 14 от Наредба № Из-1959 от 2007 г.;
- с наказателно постановление № 49238 от 09.07.2010 г. се отнемат на оспорващия 8 контролни точки на основание чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1, т. 21 от Наредба № Из-1959 от 2007 г.

Във връзка с датата на връчване на гореописаните наказателни постановления е приложена докладна записка от 06.01.2010 г., изготвена от Б. В. Ц. – ст.технически сътрудник в гр. АНД – ОПП – СДВР, в която е отразено, че на 06.01.2010 г. служителят е извършил посещение в [населено място], [жк], [жилищен адрес] за връчване на С. П. П. на НП № 74756/2008 г., 182160/08 г. и 1272/09 г. В докладната записка е посочено, че лицето не е открито на адреса за връчване на описаните НП.

Приложена е и докладна записка от 21.03.2011 г., изготвена от ст.техн.сътруд. Н. за извършено посещение на адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] за връчване на С. П. П. на НП № 7960/09 г., № 95804/09 г. и № 49238/10 г., на който адресатът не е открит.

Наложеният с НП № 74756 от 11.06.2008 г., НП № 1272 от 19.01.2009 г., НП № 7960 от 30.01.2009 г., НП № 49238 от 09.07.2010 г. наказания са глоба в размер на 50 лева и глоба в размер на 10 лева, като на основание чл. 189, ал. 5 (сега ал. 13 от ЗДвП) наказателните постановления, с които е наложена глоба до 50 лева, не подлежат на обжалване.

С НП № 95804 от 19.08.2009 г. на оспорващия е определено наказание глоба в размер на 200 лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и глоба в размер на 10 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 157, ал. 6 от ЗДвП.

Отнетите на С. П. П. контролни точки към датата на влизане в сила на последното от описаните наказателни постановления – 21.03.2011 г. са общо 52 бр., какъвто брой е отразен в оспорената заповед.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на лицето на 29.07.2011 г. срещу подпис, като жалбата от С. П. П. е подадена направо пред съда с вх. № 1809 от 11.08.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4 и т. 5, б."а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № І з-1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, между които е началника на група „АНД" в отдел „Пътна полиция" при СДВР. В настоящия случай оспорената заповед е издадена от началника на група „АНД" при отдел „Пътна полиция" при СДВР, т.е. от орган, разполагащ с материална компетентност.

Обжалваната заповед е издадена при липса на съществени процесуални нарушения и при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл. 150 а, ал. 1 от ЗДвП за да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, което се издава от органите на МВР, като същото се издава при наличието на предвидените в закона условия (чл. 151 и чл. 152 от ЗДвП) и с него се удостоверява правоспособността на водача. С Наредба № І з 1959 от 27.12.2007 г. (действаща за периода на издаване на наказателните постановления) се определя първоначалния максимален размер на контролните точки и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, при извършването на които от наличните контролни точки на водач на МПС се отнема определен брой съгласно допуснатото нарушение. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС е 39 контролни точки, като съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредбата отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление и според чл. 3, ал. 2 от Наредбата при налагане на наказания за нарушения, посочени в наредбата се отбелязва броят на отнетите контролни точки. По силата на разпоредбата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление. За неизпълнение на това задължение в чл. 171, т. 4 от ЗДвП е предвидено налагане на ПАМ – изземване на свидетелството за управление.

Обжалваният административен акт е издаден на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като фактическо описание е посочено, че поради отнети на С. П. П. контролни точки с описаните пет броя влезли в сила наказателни постановления, той е загубил правоспособността си, но не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – да върне свидетелството си за управление на МПС. Съдът констатира, че в НП № 74756 от 11.06.2008г., № 1272 от 19.01.2009 г., № 7960 от 30.01.2009 г. и № 49238 от 09.07.2010

г. посоченият бр. контролни точки, които се отнемат с влизането в сила на НП, съответства на вида на описаните нарушения съгласно ЗДвП и посочените разпоредби на Наредба № Из-1959 от 27.12.2007г. В НП № 95804 от 19.08.2009 г. е посочено, че се отнемат 4 бр. контролни точки на основание чл. 3, ал. 14 от Наредба № I з – 1959 от 2007 г., като нарушението е по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и по чл. 157, ал. 6 от ЗДвП. Видно от съдържанието на Наредбата липсва разпоредба, каквато е посочена в цитираното НП (чл.3, ал. 14), като очевидно с оглед описаното в т. 1 нарушение „реализиране на ПТП” се има предвид разпоредбата на чл. 4, ал. 2 от Наредба № I з – 1959 от 2007г. Така допуснатото нарушение е съществено, поради което следва да се приеме, че с цитираното постановление не следва да бъдат отнемани контролни точки.

Съобразно гореизложеното общият брой контролни точки, които следва да бъдат отнети с влизането в сила на НП, е в размер на 48 бр., който надхвърля максимално допустимия от 39 бр. контролни точки и не води до незаконосъобразност на оспорената заповед.

Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ е наличието на влезли в сила наказателни постановления, с които се отнемат на лицето максимално допустимия брой контролни точки. В процесния случай са налице доказателства за надлежното връчване на оспорващия на описаните наказателни постановления и същите са влезли в законна сила към датата на издаване на оспорената заповед. Описаните НП са връчени по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН, за което са приложени докладни записки, като в тях изрично е посочен адресът на жалбоподателя, който е отразен и в жалбата, адресирана до АССГ. В този смисъл съдът намира, че е доказано връчването на НП по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН. Освен това 4 бр. от наказателните постановления - НП № 74756 от 11.06.2008г., № 1272 от 19.01.2009 г., № 7960 от 30.01.2009 г. и № 49238 от 09.07.2010 г. не подлежат на обжалване, поради което възражението на оспорващия за невръчването им се явява недоказано и неоснователно.

Съдът намира, че не е приложима нормата на чл. 158, т. 2 от ЗДвП за възстановяване на отнети контролни точки. Цитираната разпоредба предвижда възстановяване на служебен ред на отнетите контролни точки в размер до максималния след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. В конкретния случай последното наказателно постановление е влязло в сила на 21.03.2011 г., а оспорената заповед за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП е издадена на 16.06.2011 г., което означава, че по отношение на издадените на жалбоподателя наказателни постановления не са налице основанията за възстановяване по служебен ред на отнетите точки.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради изтичане на абсолютния давностен срок по чл. 82 от ЗАНН. Сочената от жалбоподателя давност касае изпълнението на наложеното с наказателните постановления административно наказание - глоба и то в случай, че за събирането на глобите не е образувано изпълнително производство (арг. от чл. 82, ал. 3 и ал. 4 от ЗДвП). Докато отнемането на контролните точки не е административно наказание, а е негова последица, която настъпва с факта на влизане в сила на съответното наказателно постановление. Тази настъпила последица не може да отпадне с погасяването по давност на изпълнението на наложеното административно наказание.

Въз основа на горното, като е издал обжалваната заповед, мотивирана с наличие на материалноправните основания по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, административният орган е

издал законосъобразен административен акт. С оглед на това жалбата на С. П. П. срещу административния акт следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на ответната страна, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК и на основание чл. 7, ал. 1, т. 4 и чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, IV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. П. П. от [населено място] срещу заповед № 49238 от 06.06.2011 г., издадена от Д. Д. Д. на длъжност началник на група „АНД” при ОПП - Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА С. П. П. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция” юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен

съдия: